«Τα παιδιά μας να τα μαθαίνωμεν γράμματα και ηθική» (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Απριλίου, 2013

«Το λοιπόν, αν θέλωμαν το λίγον να γένη μεγάλον, πρέπει να λατρεύωμεν Θεόν, ν' αγαπάμε πατρίδα· νάχωμεν αρετή· τα παιδιά μας να τα μαθαίνωμεν γράμματα και ηθική» (Στρατηγός Μακρυγιάννης)

Τα παιδιά τα «μαθαίνωμεν» γράμματα, τα «μαθαίνωμεν» και σπουδάματα και θάματα πολλά, αλλά του Θεού τα πράματα και ηθική δεν τα μαθαίνωμεν ούτε τα διδάσκουμε, γιατί έτσι προέκρινε η αφελληνισμένη ψευτοδιανόησις, που αλωνίζει ανενόχλητα τόσα χρόνια παιδιά και Παιδεία.
Και τώρα που μας ξανάρθαν οι Σταυροφόροι-Σταυροφορίες, η μεγαλύτερη απάτη της παγκόσμιας ιστορίας-και στήσανε τα μπαϊράκια τους στην αγία γη μας, τι κάνουμε; Θα αφήσουμε τους Ιούδες ακόμη να κυβερνούν; Ως πότε θα ανεχόμαστε τους λύκους, τα λυσσασμένα σκυλιά της αθεϊας και της πατριδομαχίας να κατασπαράζουν τα παιδιά μας; Ως πότε;

Αν με διαβάζουν δάσκαλοι, ας ακούσουν δύο λόγια αδελφικά και συναδελφικά. Θα μοιραστώ, με όσους αγαπούν την πατρίδα μας, προσκυνούν τον Χριστό και τους συγκινεί το φως το ιλαρόν της παράδοσής μας και τα καλούδια των Πατέρων μας, την πείρα 22 χρόνων μάχιμης διδασκαλίας. Βλέπω με πόνο νέους δασκάλους, ωραία παιδιά, με ζήλο και μεράκι, μπουκωμένα με δηλητήρια από τις παιδαγωγικές (σ)χολές-μάντρες αφιλοπατρίας, κουρασμένα από τα πολλά μεταπτυχιακά, διδακτορικά και λοιπά φανταχτερά εφόδια, χωρίς όμως τα προσανάμματα που ανάβουν στην ψυχή του δασκάλου, τη φλόγα, όχι για να γεμίσουν τον εγκέφαλο του παιδιού άχρηστες και σκόρπιες πληροφορίες, αλλά για να σμιλέψουν ψυχές.

Δεν το βλέπουμε, στ' αλήθεια, τι γίνεται τόσα χρόνια στα σχολεία; Σωρηδόν οι μεταρρυθμίσεις, πλήθος οι φραγκοθεωρίες και οι μοντέρνες και μεταμοντέρνες μέθοδοι διδασκαλίας-διαθεματικότητες, βιωματικές δράσεις, Νέα Σχολεία, νέα προγράμματα-και οι μαθητές, μόλις αφήσουνε το προαύλιο του σχολείου, καταντούν θύματα των ανέμων που φυσούν στα πεζοδρόμια, λεία φανερών ή νοητών θηρίων.

Τόσα χρόνια εφαρμόζουμε τις ανοησίες, που μας επιβάλλουν οι ξένοι και οι ημέτεροι κύκλοι της κακόνοιας, «ων ο Θεός η κοιλία, οι εχθροί του σταυρού», και όμως η πατρίδα, αιχμάλωτη και ελεεινή, στενάζει κάτω από τα νύχια της νέας Φραγκοκρατίας. Όλα αυτά τα σκύβαλα και τα τέρατα της κομματοκρατίας, από τις τάξεις μας αποφοίτησαν, κάποιοι δάσκαλοι τα δίδαξαν με «νέες μεθόδους διδασκαλίας», με νέα βιβλία (το 1983 πετάχτηκαν τα ωραιότατα παλιά, γιατί κρίθηκαν «χουντικά» από την πολύπλαγκτη «γενιά του Πολυτεχνείου») και όμως... μηδέν στο πηλίκιο. Η καταστροφή μας βρήκε.

Άρα το εκπαιδευτικό σύστημα, αντί να είναι θεματοφύλακας των τιμαλφών αξιών του Γένους, κατρακύλησε στην συνενοχή, στην ηθική αυτουργία. Φοβάμαι ότι είμαστε η γενιά των δασκάλων, που επαληθεύει την προφητεία του Πατροκοσμά ότι «το κακό θα σας έρθει από τους διαβασμένους».

Δεν το βλέπουμε, δεν το βιώνουμε ότι ο τόπος του σχολείου έχει καταντήσει τόπος μαρτυρίου και του δασκάλου και του μαθητή; Και δεν μας λείπει τίποτε. Υπολογιστές, νέα, στιλπνά βιβλία, ασκέρια ειδικοτήτων, προγράμματα ευρωπαϊκά, ξένες γλώσσες, μειωμένα ωράρια. Όμως υποφέρουμε, βαριόμαστε, το μάτι μας δεν είναι στα πρόσωπα των παιδιών, αλλά στα ρολόγια. Λαχταρούμε τον χτύπο του κουδουνιού για το διάλειμμα, να γλιτώσουμε από τους ανυπόφορους μαθητές μας. Κάποιοι, τα παχύδερμα της Εκπαίδευσης, τους βρίζουν κιόλας... Τι κάνουμε, λοιπόν, όσοι έχουμε ανοιχτά και άγρυπνα τα μάτια της ψυχής μας και αντιλαμβανόμαστε ότι το λάθος, το έγκλημα διαιωνίζεται; Απάντηση. Ψυχή και Χριστός μας χρειάζονται. Τίποτε άλλο, παρά ψυχή και Χριστός. Θα το γράφω και θα το φωνάζω συνεχώς: «Όλα τα έθνη για να προοδεύσουν πρέπει να βαδίσουν εμπρός, πλην του ελληνικού που πρέπει να στραφεί πίσω». Πίσω στους κοντινούς μας ήρωες, αγίους και δασκάλους του Γένους και όχι στην στείρα αρχαιολατρία που μας μετακένωσαν ξένοι και ημέτεροι Γραικύλοι, που έχουν γραμμένο με χρυσά γράμματα στο οικόσημό τους, το «ανήκομεν εις την Δύσιν». Παραπέμπω στα σπουδαία λόγια του Ζήσιμου Λορεντζάτου από το βιβλίο του «Διόσκουροι Γ. Σαραντάρας – Δ. Καπετενάκης».

«Ο βαθύτερος λόγος της στροφής των διαφόρων Αναγεννήσεων της Δύσης προς τη μελέτη, τη μίμηση και τη λαχτάρα της Αρχαίας Ελλάδας, είναι η ανικανότητά τους να πιστέψουν στο Χριστό, να πιστέψουν στην αιωνιότητα του ανθρώπου.

Όποιος ατενίζει την Αρχαία Ελλάδα και παραμερίζει τον Χριστό, είναι σαν να μην υποπτεύεται πως είμαστε προορισμένοι στην αιωνιότητα και σαν να θέλει να επαναλάβει το έργο του πολιτισμού των Αρχαίων Ελλήνων, που ήταν η προετοιμασία ,μιας άρτιας θνητής υπόστασης, για να την δεχτεί ο Χριστός και να την κάμει αθάνατη» (εκδ. «Δόμος», σελ. 142-143).

Και θα κλείσω, όχι με παραινέσεις και συμβουλές – με τέτοια χορτάσαμε από ανθρώπους που δεν έχουν πατήσει το πόδι τους σε τάξη – αλλά με λόγια, όπως προείπα αδελφικά. Ούτε καυχώμαι για τίποτε «εν οίδα ότι ουδέν ειμί». Γράφω αυτά που κάνω στην τάξη ως δάσκαλος της πάλαι ποτέ εθνικής Παιδείας και νυν πολυπολιτισμικής ακαθαρσίας. Επέστη η ώρα «όσοι απομείναμε πιστοί στην παράδοση, όσοι δεν αρνηθήκαμε το γάλα που βυζάξαμε, να αγωνιστούμε, άλλος εδώ, άλλος εκεί, καταπάνω στην φωτιά. Καταπάνω σ’ αυτούς που θέλουνε την Ελλάδα ένα κουφάρι χωρίς ψυχή, ένα λουλούδι χωρίς μυρουδιά». (Κόντογλου). Κι ας μην ξεχνάμε πως τα ομορφότερα και ευωδέστερα λουλούδια της πατρίδας μας είναι τα παιδιά μας, τα οποία πολύ μας ενοχλούν στον «θαυμάσιο» πολιτισμό μας. (Όπως και οι γέροι). Έχοντας πάντα κατά νου ότι τα σημερινά παιδιά δεν γνωρίζουν τι σημαίνει να είσαι Έλληνας, Χριστιανός Ορθόδοξος και τι έχασαν, τι είχαν και τι τους πρέπει:

Πρώτον: Διδάσκω κείμενα των μεγάλων μαστόρων του Ελληνικού λόγου, από τον Αίσωπο και τους Πατέρες της Εκκλησίας, ως τον Μακρυγιάννη και τον Νικηφόρο Βρεττάκο. Έχω ακυρώσει τα περιοδικά ποικίλης ύλης-βιβλία γλώσσας.

Δεύτερον: Στην Ε’ και Στ’ τάξεις διδάσκω μία ώρα την εβδομάδα αρχαία ελληνικά, την αρτιμελή μορφή της Γλώσσας μας. Με απλό τρόπο, ξεκούραστο. Τα παιδιά το εκτιμούν, το χαίρονται και καμαρώνουν για την γλωσσική συνέχεια.

Τρίτον: Η τάξη δεν είναι προέκταση του παιδικού δωματίου. Είναι χώρος μάθησης, χώρος ιερός. Στους τοίχους έχω αναρτήσει εικόνες ηρώων και αγίων. Οι ήρωες και οι άγιοι είναι τα πρότυπά μας, που τόσο λείπουν από τα βιβλία Γλώσσας, στα οποία κυριαρχούν ζώα, ερπετά και πετεινά του ουρανού. (Ας κάνουν

κάποιοι τον κόπο να ξεφυλλίσουν τα βιβλία «Γλώσσας» Α’ Δημοτικού, να δουν την παρέλαση του ζωϊκού βασιλείου και την απουσία του προσώπου). Στην Παράδοσή μας αυτό που λέμε ήθος, αρετή, ηρωισμός, αγιότητα δεν διδάσκονται σαν θεωρητικοί κανόνες, σύμφωνα με τους οποίους θα ζήσει ο άνθρωπος. Πολύ περισσότερο αυτό ισχύει για τα παιδιά που θέλουν τις αξίες σαρκωμένες σε πρόσωπα και όχι φλύαρους στοχασμούς και ψιττακισμούς. Στα καθ’ ημάς η αρετή, η αγιοσύνη, ο ηρωισμός είναι κάθε φορά ένα γεγονός κι ένα ζωντανό παράδειγμα στα πρόσωπα ηρώων και αγίων. Έτσι και στα παιδιά. Όχι η δικαιοσύνη, αλλά ο δίκαιος. Όχι η πραότητα, αλλά ο πράος. Όχι η αγιότητα, αλλά ο άγιος. Δεν θα τους μιλήσεις για τον ηρωισμό. Θα τους δείξεις τον ήρωα.

Τέταρτον: Παρασκευή, τελευταία μέρα της σχολικής εβδομάδας, διδάσκω το Ευαγγέλιο της Κυριακής. Θρησκευτικά χωρίς Χριστό είναι ίδιον των φραγκοθρησκειών.

Πέμπτον: Συχνότερος εκκλησιασμός και Θεία Κοινωνία των παιδιών. Ζεσταίνεται η καρδιά τους...

Έκτον: Για τιμωρία – (η λέξη παράγεται από την τιμή και ώρα, με δασεία, και σημαίνει φροντίδα. Εξ ου και θυρωρός, ολιγωρία και λοιπά. Άρα τιμωρία σημαίνει φροντίζω για την τιμή και την αξιοπρέπειά σου)- έχω ένα «πενηντάρι» κομποσκοίνι και όποιος μαθητής χρήζει «τιμωρίας», κάνει κομποσκοίνι λέγοντας την ευχή. Αυτοί καινοτομούν, βάζοντας στα βιβλία συνταγές μαγειρικής. Εμείς θα ορθοτομούμε τον λόγο και τον Λόγο της αληθείας.

Αυτά τα λίγα και ταπεινά...

(Πηγή:
aktines.blogspot.gr)